

VILIAM ŠIMUNEK

PADNI KOMU BŮDNI

SLOVENSKÉ
KRIMI

MARENČIN PT

Viliam Šimunek

PADNI, KOMU PADNI

MARENČIN PT

© Viliam Šimuněk, 2019
© Marenčin PT, spol s r. o., 2019
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Cover © Marenčin Media, 2019
Design © Katarína Marenčinová, 2019
771. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-0416-9 (viaz.)

ISBN 978-80-569-0417-6 (ePDF)

ISBN 978-80-569-0418-3 (ePub)

I.

Len pokojne, zopakoval si v duchu už po niekoľký krát muž neurčitého veku a hľadel pritom na mohutného esbéeskára, postávajúceho pred východom z obchodného centra. Podvedome zaregistroval, ako sa nakupujúci, väčšinou tlačiaci pred sebou preplnené nákupné vozíky, pred ním automaticky rozostupujú. O takomto čase sem chodieval pravidelne. Potreboval si udržať aspoň posledné zvyšky ľudskej dôstojnosti, ktoré v ňom ešte zostali. Použil toaletu a v rámci možností sa poumýval. Stávalo sa, že niektorí muži sa naňho okamžite sťažovali a ochranka ho potom odtiaľ doslova vyhodila. Medzi štvrtou a piatou popoludní však v supermarkete nastala trma-vrma. Akoby si každý, kto býva v neďalekom okolí, potreboval cestou z práce nakúpiť. Strážnici mali plné ruky práce so sledovaním zákazníkov, aby si neodniesli nezaplatený tovar, a on sa ocitol úplne mimo ich záujmu. No zakaždým, keď sa mal ocitnúť v ich blízkosti, sa iba ťažko bránil zlej predtuche, čo bude nasledovať. Ani nie pred mesiacom, keď ho naposledy vyviedli, sa mu vyhrážali, že ak sem neprestane chodiť, môže sa mu niečo stať, alebo zariadia, aby definitívne zmizol z Bratislavy.

Cítil, ako v ňom narastá napätie a nervozita. Začal sa silno potiť. Vedel, že zápach, ktorý sa z jeho neustále noseného a dlho nepraného odevu nezadržateľne šíri, teraz ešte zosilnie. Nepotil sa iba z nervozity, ale najmä z nevhodného oblečenia. Vonku bolo teplo, slnečno, takmer jar, hoci do začiatku apríla chýbalo ešte pár dní. Napriek tomu mal muž na sebe niekoľko vrstiev oblečenia, hrubú vetrovku a baranicu.

Napokon sa naňho usmialo šťastie. Tesne pred tým, ako dorazil k východu, sa esbéeskár zaoberal zákazníčkou, ktorej pri prechode cez bezpečnostný rám zapípal nákupný vozík a jemu nevenoval ani najmenšiu pozornosť.

Vonku, v primeranej vzdialenosti, sa zastavil, zložil si z hlavy čiapku a skôr než si ju opätovne založil, si opakom ruky utrel spotené čelo. Poobzeral sa, či ho niekto nesleduje a vydal sa preskúmať smetné koše, rozmiestnené pri zastrešených stohoviskách prázdnych nákupných vozíkov. Uvedomoval si, že parkovisko je monitorované bezpečnostnými kamerami a keby pri prezeraní košov robil neporiadok, mohol by mať veľké nepríjemnosti. Rukou sa v nich vždy opatrne poprehŕňal a veľmi často našiel čosi zaujímavé. Niekedy sa nestačil čudovať, čo ľudia vyhadzujú. Stretával sa s tým, že v koši skončili originálne zabalené, ešte ani neotvorené potraviny alebo veci dennej potreby. Dnes nemal šťastie. Odpadkové koše boli takmer prázdne, smetiari ich museli len nedávno vyprázdniť.

V jednom z odstavených vozíkov však zbadal odhodené noviny. Už-už od nich odvracal zrak, keď si všimol fotografiu muža na titulnej strane. Podišiel bližšie, vzal noviny do ruky. Skúmavo sa zahľadel na jeho tvár. Krížom cez jeho postavu svietila veľkými červenými písmenami otázka: Nešťastná náhoda? A pod tým: Samovražda? Ešte raz si obrázok dôkladne prezrel, zamyslene si zastrčil zrolované noviny do bundy a starostlivo ju zazipsoval.

Chvíľu prešlapoval na jednom mieste, akoby sa nevedel rozhodnúť, čo urobí. Napokon sa vydal krížom cez pomaly rozmŕzajúci trávnik smerom k neďalekej rieke a pokračoval po brehu, po prúde, popri vysokom betónovom oplotení, ktoré ohraničovalo priemyselnú zónu. Touto cestičkou už prešiel toľkokrát, že domov by trafil aj so zatvorenými očami. Domov...

Pred dvoma rokmi, v lete, si zbili spolu s Džonom cha-trč, z hocijakých zvyškov, ktoré zohnali. Vlnitý plech, pre-

glejka, či drevené trámy, všetko sa zišlo. Pravdupovediac, pravé meno svojho partáka nepoznal, každý mu hovoril iba Džony. Bol jeden z tých, ktorí o sebe, ale najmä o svojej minulosti, nepovedia ani slovo. Raz sa aj pokúšal čosi z neho vypáčiť, ale keď zistil, že je mu to proti srsti, prestal s tým nadobro. Odhadoval, že je od neho o pár rokov starší, no na ulici boli približne rovnako dlho. Zoznámili sa krátko pred tým, ako začali stavať. Jednoducho si padli do oka. Terajší príbytok im vyšiel až na druhý pokus. Prvý postavili priamo pod cestným mostom, ale nevydržal im ani jeden týždeň. Prišli za nimi mestskí policajti a dali im ultimátum, aby odstránili stavbu a zmizli. Tak radšej poslúchli a budú rozobrali. Presunuli sa hádam o kilometer ďalej, na pokraj riedkeho lesíka. Tam im dali všetci pokoj. Najskôr preto, že k budú nevedie prakticky žiadna cesta. Za nimi bol lesík a pred nimi pole, cez ktoré si vychodili krátku spojovaciu cestičku.

Muž si zhlboka vzdychol. Prečo, do pekla, som sa musel ožrať ako také prasa? Aj keď na to myslel prakticky neustále, nikdy si v hlave nedokázal celkom presne poskladať, ako sa to celé udialo. Vedel len, že pred viac ako týždňom, celé predpoludnie a časť popoludnia, popíjal v spoločnosti kamarátov z mokrej štvrte. Hlavu mu išlo roztrhnúť, aj tak si nevedel spomenúť, ako sa to napokon celé zbehlo a on si dotiahol do ich budú ženu. Ako sa len volala? Pokrčil plecami. Teraz je to naozaj jedno. Najviac ho ale trápil fakt, že to zároveň bolo naposledy, čo sa rozprával s Džonom. Pri prudkej hádke, keď mu vyčítal, že sa predsa dohodli, že si k nim nebudú nikoho vodiť, sám naňho, so zaťatými pästami, nakričal, aby vypadol a radšej sa už nevracal.

Prvé dni si nahováral, ako je to fajn, že je v budú sám, nemusí brať na nikoho žiadne ohľady a môže si robiť, čo len chce. Postupne však naňho samota začala doliehať plnou silou. So svojím kamarátom toho spolu veľa nehanovorili, no bol tam. Už len jeho fyzická prítomnosť stačila na to, aby mohol prežívať s pocitom relatívneho

bezpečia. Teraz sa strháva pri každom zapraskaní vetvičky v lesíku alebo zatrúbení auta na neďalekej ceste. Cítil, že mu pomaly, ale isto začínajú tiecť nervy. Včera a aj podstatnú časť dnešného dňa sa pokúšal skontaktovať s Džonom. Zatiaľ však nemal ani kúsok šťastia. Dvakrát sa mu ho podarilo pristaviť, ale vždy sa s ním odmietol baviť. Pomaly sa začal zmierovať s faktom, že krčah, ktorý sa rozbiže na tisíc kúskov, sa už zlepíť nepodarí.

Zahltený chmúrnymi myšlienkami došiel až k miestu, kde riečku pretínal most, po ktorom viedla výpadovka z Bratislavy. Musel sa preškriabať cez cestné zvodidlá, aby sa cez komunikáciu dostal na chodník vedúci k jeho budú. Ako pozeral na obe strany, kedy bude môcť bezpečne prebehnúť pred prichádzajúcimi autami, padol mu zrak na čerpaciu stanicu. Mimovoľne si ruku pritisol na miesto, kde mal pod bundou ukryté zrolované noviny. Hlavou mu preblesklo, ako by to bolo fajn, keby sa o tom, čo tam včera videl, mohol s niekým porozprávať. Ešte raz sa obzrel, a keď nastala vhodná chvíľa, rýchlo prešiel cez cestu. Znovu pozrel na benzínku a chvíľu váhal, či tam má zájsť aj dnes, ale napokon zamieril rovno na cestičku ku svojej budú. Jednoducho, nemohol zabudnúť na ten zvláštny pocit, ktorý ho premkol, keď sa pri prezeraní odpadových košov na malom parkovisku za budovou čerpacej stanice, dostal až k odstavenému naštartovanému autu, v ktorom sedeli dvaja muži. Vždy sa snažil nevšímať si ľudí okolo seba a už vôbec sa nepokúšať o očný kontakt, aby bol čo najmenej nápadný. Vedel, že ak na seba pritiahne pozornosť, môže to mať iba neblahé následky. Lenže z auta začul náznak hádky, a tak sa automaticky pozorne zadíval na oboch mužov. Čosi si naliehavo vysvetľovali, gestikulujúc pritom rukami. V momente, keď sa na nich pozrel, obaja akoby vycítili jeho prítomnosť, ako na povel sa od seba odvrátili a pozreli na neho. Spočiatku nechápal prečo, ale bolo mu jasné, že toto vidieť rozhodne nemal. Pokúšal sa rýchlo sklopiť zrak, no akosi sa mu to nedarilo. Náhle mu to došlo. Jed-

ného z tých dvoch poznal. Počas istého leta spolu pracovali na stavbe. On bol pomocným robotníkom, ale muž, čo sedel na mieste spolujazdca bol v tom čase študentom a privyrábal si ako brigádnik. Keď napokon minul auto, bez obzerania sa snažil dostať odtiaľ čo najskôr preč.

To bolo včera a dnes je dnes, zaфілозоfoval si v duchu, akoby si potreboval dodať trochu guráže. Keď prichádzal k svojej búde, podvedome si prezeral okolie, či náhodou nezaregistruje niečo nezvyčajné. Nič zvláštne však nezbadal, a tak otvoril dvere a vošiel dnu. Na jednej strane bol rád, že je konečne doma, na druhej bol sklamaný, že v búde nikto nebol. Tajne dúfal, že kým sa on zdržal v supermarkete, Džon sa medzitým sám od seba vráti. Darmo očami prechádzal všetky kúty maličkej miestnosti, rozhodne tam stál sám ako prst. Sklamane pokrčil plecami a do smaltového hrnčeka si z plastovej bandasky nalial trochu vody. Skôr, než sa stihol napiť, začul akýsi šramot pri dverách. Nedočkavo sa otočil. Muža, ktorý práve otvoril dvere, spoznal okamžite, ale namiesto radosti ho doslova paralyzoval strach.

„Čo..., čo tu robíte? Ja, ja predsa, nič...“ jachtal a automaticky zdvihol obe ruky na obranu.

Čeliť zúrivému útoku napriek tomu nedokázal. Prvá rana mu zlomila pravú ruku, ale nasledujúca už zasiahla hlavu a bezdomovec pocítil, že padá do nenávratna.

II.

Blaho na dohodnutú schôdzku meškal dobrú štvrtú hodinu. Pravdupovediac, sám bol zvedavý, čo sa z toho vyklúje. Nestávalo sa mu často, aby potenciálny klient vyžadoval takéto špeciálne služby. Vstúpil do kaviarne a okamžite si vytypoval ženu, ktorá mu včera zavola-
la tesne pred jeho odchodom z kancelárie. Sedela celá v čiernom, sama, pri stolíku trochu bokom od ostatných návštevníkov a zamyslene miešala lyžičkou kávu.

„Pani Krausová?“

Žena sa strhla, akosi bojazlivo naňho pozrela a prikýv-
la.

„Dobrý deň, som Blaho, Martin Blaho. Prepáčte, že meškám. Môžem si prisadnúť?“

Žena opäť prikývla a prvýkrát prehovorila.

„Dúfam, že vás veľmi neobťažovalo, že som vás sem pozvala?“

„Nie, to je v pohode. Hoci s nádejnými klientmi sa zvy-
čajne stretávam v kancelárii na Račianskej. Môžete mi povedať, prečo...“

Blaho sa odmlčal, lebo práve v tom okamihu k nim pristúpila čašníčka a spýtala sa ho, čo si želá. Objednal si zalievanú kávu a spýtal sa, či sa tu smie fajčiť. Čašníčka rezolútne odmietavo pokrútila hlavou a odišla.

„Prečo,“ pokračoval ďalej v načatej otázke, „ste ne-
mohli prísť ku mne? Máte na to nejaký závažný dôvod?“

Žena sa naňho uprene pozrela, akoby uvažovala, či mu môže dôverovať. Tým Blaho získal dostatok času, aby si ju mohol dokonale prezrieť. Musel uznať, že hľadá na atraktívnu tridsiatničku, so súmernou tvárou, zvýrazne-

nou krásnymi hnedými očami, z ktorých si podchvíľou odhrňala husté gaštanové vlasy, ktoré jej padali až pod plecia. Prvý pocit, ktorý si však uvedomil, bol, že v poslednom čase si toho musela poriadne vytrpieť.

„Viete,“ ozvala sa napokon s obavou v hlase, „vôbec vás nepoznám a neviem, či robím dobre, že sa tu dnes spolu rozprávame.“

„Tak s týmto vám naozaj nepomôžem,“ ozval sa Blaho s ľahkým podráždením, „musíte sa sama rozhodnúť, či stojíte o moje služby.“

„Ja viem, len... Tak dobre. Poviem vám to celé. Dúfam, že to raz neoľutujem.“

Blaho prikývol a povzbudivo sa na ňu usmial.

„K vám do kancelárie som nechcela prísť, pretože sa domnievam, že ma sledujú.“

„Sledujú? Kto?“

„Neviem, naozaj neviem, iba mám taký pocit a myslím si, že mi aj odpočúvajú telefóny, preto som vám včera volala z automatu.“

Obaja sa ako na povel odmlčali a počkali pokiaľ čašníčka nenaservíruje objednanú kávu.

Blaho začínal mať zlý pocit. Doteraz sa nič poriadne nedozvedel, len akési fantazírovanie ustráchanej baby. Pomaly sa začal zmierovať s tým, že toto stretnutie bolo len čistou stratou času, keď žena znovu prehovorila.

„Sama už vôbec neviem, čo mám robiť, preto som včera zavolala. Odporučil mi vás poručík Szabo z bratislavskej kriminálky.“

Blaho okamžite zbystril pozornosť. Spomenul si, že možno pred dvoma týždňami mu skutočne Szabo volal, že niekomu dal na neho kontakt. Medzitým mu to už ale vyfučalo z hlavy.

„Dobre,“ ozval sa napokon, „skúste mi v zrozumiteľnej forme povedať, čo sa vlastne stalo a prečo ste ma vyhľadali.“

Krausová prikývla, odhrnula si pramienok vlasov a spustila.

„Celé sa to začalo nevyjasnenou smrťou môjho manžela Kamila. Podľa oficiálnej verzie spáchal samovraždu tak, že si lahol na koľajnice a nechal sa prejsť vlakom.“

„To je mi veľmi ľúto,“ podotkol Blaho.

Žena automaticky prikývla a pokračovala.

„Nikdy som však neuverila, že by si môj manžel sám siahol na život. Nemal na to žiaden dôvod a ani povahu. Navyše, práve v tom období sa mi zdal veľmi šťastný a ako sám hovoril, konečne bol mimoriadne blízko obrovskej kauze, ktorá zatrasie celou spoločnosťou.“

Teraz to celé Blahovi docvaklo. Všetky médiá niekedy v marci prinášali obsérne správy o tragédii známeho novinára Kamila Krausa. V tom čase sa ale naplno venoval dokončeniu iného prípadu a o tomto mal len zbežné informácie. Začínal chápať, o čo jeho nádejnej klientke ide, no chcel, aby sa vyjadrila sama, a preto sa opýtal:

„V čom by som vám teda mohol pomôcť?“

Žena sa, prv ako mu odpovedala, poobzerala po miestnosti, aby sa uistila, či ich náhodou niekto nepozoruje.

„Viete, prvé dni po manželovej smrti som bola v takom šoku, že mi bolo ukradnuté akékoľvek vyšetrovanie. Postupne som však začala sama vyhľadávať policajtov, ktorí to mali na starosti a snažila sa ich presvedčiť, že Kamila ktosi zavraždil. Začínala som byť neodbytná a potom niekedy v apríli som zistila, že ma sledujú.“

„Ako ste na to prišli?“

„Raz som sa vrátila domov z práce, fotila som centrum Starého mesta pre jedno vydavateľstvo a prakticky okamžite som pochopila, že u mňa niekto bol a čosi hľadal.“

„Kde bývate?“

„Pod Slavínom, pred dvoma rokmi sme tam kúpili dom.“

„Mali ste otvorené dvere, čosi rozbité alebo porozhadzované veci? Ukradli vám niečo?“

„Nie, všetko bolo v poriadku, aj vchodové dvere zamknuté ako vždy, len ... Akoby som vám to vysvetlila? Proste veci, na ktoré som sa dennodenne pozerala, boli

o kúsok posunuté alebo máličko otočené. Ako v tranze som prekutrala celý dom, ale nevšimla som si nič, čo by chýbalo. Teda okrem Kamilovej pracovne. Nemal rád, keď som ho vyrušovala pri práci a vyslovene neznášal, aby som mu tam upratovala. Hovorieval, že potom nevie nič nájsť. Tak som tam chodievala minimálne a keby niečo zmizlo odtiaľ, nemusela som si to všimnúť. Najhoršie však je, že presne ten istý pocit som už zažila, keď som sa vrátila z identifikácie manželovho tela. Ibaže vtedy som si myslela, že zo stresu začínam mať halucinácie.“

„Váš dom je zabezpečený?“

„Áno. Ochrana domu je napojená na centrálny pult esbéesky.“

„Hlásili vám teda vniknutie do domu alebo planý poplach?“

„Nie, v oboch prípadoch som si normálne odomkla dom a natukala svoj kód. Zariadenie nehlásilo žiadny problém.“

„A čo to sledovanie? Máte nejaké poznatky...“

„Nemám nič konkrétne,“ skočila mu do reči Krausová. „Zasa len pocity. Akoby som istého muža v posledných dňoch videla niekoľkokrát alebo čierne auto, ktoré som obchádzala ráno cestu do práce, večer prechádzalo okolo nášho domu, keď som sa chystala zaparkovať a podobne.“

„Povedali ste o svojich obavách polícii?“

„Povedala, no samozrejme, neverili mi. Bože, ako neznášam tie príšerné rečičky. Pani Krausová, to sa vám iba zdá, veď je možné, že v poslednom čase toho bolo na vás príliš, mali by ste si oddýchnuť a podobné hlúposti.“

„Nič teda neurobili?“

„Ale hej. Po vytrvalých protestoch ma niekoľko dní sledovali. S očakávaným výsledkom. Zhruba pred dvoma týždňami uzavreli celé vyšetrovanie s tým, že Kamil spáchal samovraždu. Urobila som tam poriadny cirkus, až sa nadporučík Ridzoň, ktorý viedol vyšetrovanie, radšej kamsi odpratal. Poručík Szabo, ktorý pretrpel

môj výstup, sa ma snažil uchlácholiť, že skutočne všetky poznatky, ktoré zhromaždili, vylúčili cudzie zavinenie. Teoreticky, samozrejme, mohli čosi prehliadnuť a poznať človeka, súkromného detektíva, ktorý by sa na to mohol pozrieť. Vraj ste bývalí kolegovia a boli ste vynikajúci policajti. Ešte čosi. Ako to detektívi uzavreli, prestalo aj moje sledovanie. Rozhodne som si už nikoho podozrivého nevšimla. Zlý pocit však vo mne zostal, tak sa radšej správam mimoriadne opatrne.“

Krausová sa pomrvila, akoby ešte chcela niečo dodať, ale napokon si len nacvičeným pohybom odhrnula vlasy.

„To je všetko?“

Žena si zhlboka vzdychla.

„Všetko so všetkým súvisí. Poistovňa, u ktorej mal Kamil uzatvorenú životnú poistku, mi jednoducho oznámila, že vzhľadom na výsledky policajného vyšetrovania mi cieľovú sumu nebudú môcť vyplatiť. V odôvodnení je napísané, že podľa podpísanej zmluvy sa plnenie vyslovene nevzťahuje pre prípad samovraždy.“

„O akú sumu ide?“

„Zhruba stotisíc eur.“

Blaho potichu zahvízdal.

„Neskúšali ste to riešiť s právnikmi?“

„Boli to zbytočne vyhodené peniaze. Iba mi potvrdili, že poistovňa postupovala presne podľa platnej zmluvy, v zmysle zákona a obrátiť sa na súd nemá význam. Teda, pokiaľ by sa nepreukázalo, že Kamila niekto zavraždil alebo jeho smrť bola nešťastná náhoda. Preto som sa rozhodla, že skúsím posledný zúfalý pokus a obrátim sa na vás, či by ste nemohli ešte raz prešetriť okolnosti smrti môjho manžela.“

Krausová dohovorila a prosebne uprela oči na svojho spoločníka.

„Dobre,“ poznamenal Blaho po krátkom uvažovaní. „Dnes vám však môžem sľúbiť iba jediné. Pokúsim sa dostať k informáciám z vyšetrovania smrti vášho manžela a iba v prípade, že by som našiel čokoľvek, čo by stálo za

ďalšie preverenie, sa po našej vzájomnej dohode, ujmem tohto prípadu. Do tej doby vám budem účtovať iba nevyhnutné náklady a základnú hodinovú taxu.“

Krausová sa nervózne vystrela a nevdojak zvýšila hlas.

„Myslíte si o mne, že som bláznivá, však? Balamutíte ma akýmsi preverovaním a iba sa chystáte mi o pár dní zavolať, že to nemá žiadny zmysel. To nemôžete...“

„Počkajte,“ skočil jej Blaho dôrazne do reči. „V prvom rade je to predsa vo vašom záujme. Najvýhodnejšie pre mňa by bolo okamžite uzatvoriť dohodu, pár týždňov to vyšetrovať a poslať vám účet. Uvedomte si, že podľa toho, čo ste mi o úmrtí manžela povedali, môže to byť časove náročné. Rozhodne vás nechcem pre nič za nič pripraviť o veľký balík eur. Alebo ste na tom tak dobre, že vás peniaze nemusia zaujímať?“

Žena smutne pokrútila hlavou.

„Práve teraz na tom nie som najlepšie. Pri vyšetrovaní úmrtia môjho manžela sa našiel jeho dlžobný úpis na stopäťdesiat tisíc eur, ale som si stopercentne istá, že ide o podvrh. Kamil vyslovene neznášal dlhy a sama najlepšie viem, koľko síl ma stálo presvedčiť ho, aby sme si na náš dom zobrali hypotéku.“

Blaho znechutene pokýval hlavou. Možnosť, že by sa policajti mýlili zatiaľ nič nepotvrďovalo. Naopak, informácie, ktoré sa dozvedel, to skôr vylučujú. Nezmyselná smrť, údajné sledovanie a teraz finančné problémy, o ktorých manželka nič nevedela. Dlhodobé skúsenosti mu hovorili, že takáto kombinácia nie je veľmi pravdepodobná a skôr to vyzerá na neprekonateľné problémy v rodine, ktoré vyvrcholili tragédiou.

„Manžel vám o dlhu nikdy nič nepovedal? Prípadne netušíte, načo by tie peniaze potreboval?“

„Nie, nikdy medzi nami o žiadnej pôžičke nepadlo ani slovo a pre mňa nemá žiadny zmysel špekulovať o prípadnom účele. Jednoducho viem, že v skutočnosti neexistuje,“ dodala skoro hysterickým hlasom.

„Kto mu mal tie peniaze požičať?“

„Akýsi Halát, majiteľ bowlingového centra, ale osobne ho nepoznám a nikdy som sa s ním ani nestretla.“

„Videli ste ten dlžný úpis?“

Krausová unaveno prikývla.

„Našla ho polícia v Kamilovej pracovni na druhý alebo tretí deň po jeho smrti.“

„Spoznali ste jeho podpis?“

„Vyzeral ako pravý, ale určite bol sfalšovaný,“ žena vetu dokončila zvýšeným hlasom, evidentne stále nevyrovnaná s nežičlivým osudom.

„Pokoje, pani Krausová. Máte predstavu, ako sa teda mohol ocitnúť vo vašom dome?“

Žena rezignovane pokrčila plecami.

„Hovorila som predsa, že v dome bol ktosi cudzí. Predpokladám, že ho tam vtedy podstrčili.“

Blaho skepticky prikývol.

„Musím vás však upozorniť, že aj keď sa toho ujmem, môže sa stať, že po čase prídem k tomu istému záveru ako polícia.“

„Nebojte sa, ja svoje dlhy platím a verte mi, že rozumiem vášmu stanovisku.“

Blaho mimovoľne pokrčil plecami. Mal na jazyku ešte veľa ďalších otázok, no vedel, že nateraz to nemá žiadny význam.

„Pani Krausová, tak sme teda dohodnutí. Dúfam, že to nebude dlho trvať, maximálne pár dní a oznámim vám, či má zmysel pokračovať v pátraní.“

Žena nepovedala nič, iba prikývla. Blaha však ešte dlho prenasledoval strach zmiešaný s nádejou, ktorý sa zračil v jej tmavých očiach.

III.

Keď zazvonil domový telefón, Blaho ho takmer okamžite zdvihol a vpustil očakávaného návštevníka dovnútra. Pomaly podišiel k bytovým dverám, trochu ich pootvoril a počkal, pokiaľ sa výťah nezastaví na jeho poschodí. S buchotom z neho vystúpil Andrej Szabo, jeho bývalý kolega z bratislavskej kriminálky. Prepchatú aktovku zvieral pod pravou pažou.

„Ahoj, Martin, doniesol som ti plno vitamínov,“ zaškeril sa návštevník.

„No nazdar. Pod s tým rýchlo dnu.“ Blaho bleskove rozčapil dvere dokorán a urobil Szabovi miesto, aby okolo neho mohol prejsť.

„Kde ti to vyložím?“ spýtal sa Szabo, keď sa za nimi zatvorili dvere.

„Zanes to rovno do obývačky, aj tak sa musíme trochu porozprávať. Máš aspoň chvíľu čas?“

„Takú polhodinku, myslím, určite zvládnem.“

Blaho prikývol a spýtal sa. „Čo si dáš? Kávu alebo...“

„Ďakujem. Kávu som mal pred chvíľou, ale minerálka by bodla.“

Keď Blaho priniesol fľašku minerálky s dvoma pohármi, všimol si, ako sa jeho bývalý kolega rozhliada po miestnosti.

„Čo pozeráš? Sadni si predsa. Nikdy si nevidel byt, kde žije osamelý chlap?“

„To áno,“ opätovne sa zaškeril Szabo, „v jednom takom bývam, no v tomto prípade hlavne hľadám stopy po твоjich ctiteľkách.“

„Netáraj, žiadne neexistujú,“ podráždene odsekol Blaho, nalievajúc vodu do pohárov.

„A čo Eva? Nestretávate sa?“

Blaho neurčito namosúrene pokrútil hlavou a snád, aby zmenil tému, rýchlo dodal: „Andy, dávno sme sa nevideli.“

Policajt prikývol.

„To vieš, voláko nestíham. Krholec je po tom postrelení stále na maródke, Pavelka je na stáži v Prahe a my ostatní v tom lietame ako na kolotoči.“

„Presne tak. Nestíhate a nedorobky posielaš mne, aby si mal pokoj od hysterickkej babizne.“

„Tak to nie je,“ akoby na obranu zdvihol obe ruky Szabo. „Na tomto prípade sme odvieďli svedomitú prácu. Jednak sa to týkalo známej osobnosti, jednak tu išlo o pomerne slušnú sumu poistného a sám dobre vieš, že v týchto prípadoch si dávame záležať, aby naše zistenia a dôkazy neroztrhali na kúsky vyšetrovatelia a právnici poisťovacej spoločnosti alebo naopak rodiny zosnulého. Pravdou však je,“ dodal rýchlo Szabo, keď videl, že jeho priateľ sa chystá čosi namietnuť, „že tej Krausovej som dal na teba kontakt, aby mi dala aspoň na chvíľu vydýchnuť.“

„Takže ty si stopercentne presvedčený, že Kraus spáchal samovraždu a Krausovú si ku mne odpinpongoval, len aby si mal svätý pokoj? Prepáč, ale toto mi akosi neseďí. Navyše, v takom prípade sa rozhodne nechystám strápnovať a prípadu sa radšej vzdám, skôr ako ho vlastne prevezmem.“

Okamih na seba mlčky pozerali. Napokon to prvý nevydržal Szabo a prisvedčil. „Máš pravdu, je v tom ešte aj niečo iné.“

„Čo také?“

„Nič zvláštne, teda nič hmatateľné. Prácu sme odvieďli naozaj dobre, o čom sa môžeš sám presvedčiť. A za všetkým, čo tam je, si stojím,“ pokračoval Szabo, ukazujúc pritom očami na hrbu dokumentov poukladaných na konferenčnom stolíku.

„Čo to je? Fotokópie?“

„Nie. Na niekoľkých stranách som zhrnul základné fakty, ktoré sme získali pri vyšetrovaní a potom sú tam originály pitevnej správy, najzaujímavejšie výpovede svedkov a fotodokumentácia z miesta činu. Nechcel som to v práci kopírovať. Keby ma niekto pritom prichytil, ťažko by sa mi vysvetľovalo, načo to teraz potrebujem, keď je prípad uzavretý. Zdalo sa mi jednoduchšie ich zbaliť do tašky.“

„Len aby si z toho nemal problémy.“

Szabo mykol plecami.

„Rozhodne som sa s tým nikomu nepochválil. Na mne zostalo, aby som všetky dokumenty založil a odniesol do archívu. Pokiaľ to stihneš preštudovať do zajtra, ako sme sa dohodli, nikto na to nemusí prísť. Teda aspoň dúfam. Napokon, jeden deň hore, dole.“

Blaho zamyslene pokýval hlavou.

„Pred chvíľou si povedal, že je v tom aj niečo iné. Čo si tým myslel?“

„Ako som už povedal, nemám v ruke nič jednoznačné. Preverili sme naozaj všetky možnosti, ktoré prichádzali do úvahy a momentálne nevidím žiadnu neoverenú skutočnosť, ktorá by spochybňovala záver vyšetrovania, teda že Kraus spáchal samovraždu, ale..., akosi sa mi to celé nepozdáva.“

„A to mi hovoríš práve ty?“ pobavene sa opýtal Blaho

„Máš pravdu. Keď sme spolu pracovali, bol som to ja, kto vždy zdôrazňoval, že rozhodujúce sú fakty a overené dôkazy, na rozdiel od teba, čo si sa neustále odvolával na ducha a atmosféru prípadu. Tá tvoja teória jednoty dôkazov a vnútornej logiky. Nesmej sa, asi som sa tým nakazil alebo čo.“

„Dobre, dobre. Opíš mi teda v krátkosti, ako to celé prebehlo.“

Szabo prikývol, napil sa poriadne vody z pohára a spustil.

„Niekedy koncom marca, presný dátum si nepamätám, ale všetko nájdeš v materiáloch, došlo na trati pred Vinohradmi k železničnému nešťastiu. Podľa dokladov